

Sygn. akt III KO 48/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 lipca 2020 r,
w sprawie A. J. , skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 lutego 2001 r., sygn.
akt II AKa (...), zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 15 listopada
2000 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2000 r. sygn. akt II K (...) Sąd Okręgowy w K. skazał A. J. za trzy przestępstwa z: art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw, z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. ; art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. - na karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżył prokurator w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 15 lutego 2001 r. sygn. akt II AKa (...) zmienił zaskarżony wyrok w zakresie opisu trzeciego z przypisanych oskarżonemu czynów oraz jego kwalifikacji prawnej i w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. W dniu 4 marca 2020 r. skazany skierował do Sądu Apelacyjnego w (...) pismo nazwane „wnioskiem” , w którym

domagał się ponownego rozpatrzenia powyżej wskazanej sprawy. Podniósł, że „sędzia wyznaczony przez prezesa sądu do prowadzenia tej sprawy został wyznaczony sprzecznie z przepisami k.p.k., Konstytucji RP, art. 19 ustawy 1 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 6 ustawy 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka. Sprawy, które były przydzielane sędziom do prowadzenia przez prezesa sądu, nie spełniały warunków rzetelnego procesu i niezawisłości sędziowskiej. Dodał, że „sprawy prowadzone przez sędziów zakończone prawomocnymi wyrokami, którzy nie otrzymali ich w drodze losowania przez system komputerowy muszą być ponownie rozpatrzone, a wydane wcześniej wyroki uchylone, na mocy wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z dnia 12 kwietnia 2018 r”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało, na podstawie art. 545 § 3 kpk, odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) wprowadzono obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Zgodnie z tym przepisem, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw

wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. *np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5*).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Treść wniosku skazanego determinuje wręcz zastosowanie art. 545 § 3 kpk, który wszak nakazuje podjęcie decyzji o odmowie przyjęcia wniosku, gdy z samej treści wynika jego oczywista bezzasadność. Skazany w przywołanym piśmie inicjującym niniejsze postępowanie przedstawił wyłącznie takie okoliczności, które pozwalają uznać przedłożony przez niego wniosek za oczywiście bezzasadny. Analiza akt sprawy II AKa (...) Sądu Apelacyjnego w (...) potwierdza to, że skład orzekający wyznaczony do rozpoznania wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego w K. apelacji został wskazany zgodnie z wówczas obowiązującymi w tym zakresie przepisami kodeksu postępowania karnego i obecnie brak jest podstaw do uznania zaistnienia przy wyznaczaniu składu orzekającego jakiegokolwiek uchybienia, które mogłoby doprowadzić do wznowienia postępowania. Równocześnie wskazane w przedmiotowym wniosku przez skazanego okoliczności (niezależnie od ich ogólnikowej i nieprecyzyjnej formuły) samoistnie nie świadczą też o tym, by w omawianym przypadku zaktualizowały się podstawy do wznowienia postępowania przewidziane w art. 540 § 2 i § 3 k.p.k.

Na koniec należy zauważyć, że przywołany przez skazanego w przedmiotowym wniosku wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczy najpewniej orzeczenia z 12 kwietnia 2018 r. w sprawie J. C. i D. P. vs. Polska, (...) i (...), w którym stwierdzono naruszenie art. 6 § 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, niemniej jednak – niezależnie od argumentów przedstawionych przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt II KO 47/18 - orzeczenie to – żadną miarą – nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania w sprawie skazanego z powodów przez niego wskazanych.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.